

ידעות אחרונות שמואל כפירצוקי על יחסם של חבריו למערכת, קרא להם: „שופכי דם“, מצאו חבריו לעבודה דרך נקמה עתונאית אופינית: אף אחת מכתבותיו מהי כנסת לא הודפסה בימים האחרונים.

הכתב לענינים פלייליים של מעריב, **ארי-עזר פרנקל**, הולך בדרכי אביו הצעיר **יצחק פרנקל**, יצא לצרפת לעסוק בציוה.

שיטת חסכון

במסיבת סיום של פעולות אגף התכנון היממשלתית, הופיע הצעיר **מרסל יצקו** בתלבושת מהרגיה הודי, ואילו מנהל, לשעבר, של אגף אוריכל **אריה שרון**, הסתכל במצבה שהוצבה במרכז אחד החדרים ועליה הכתובת: „פיו אגף התכנון, בן הארבע“ הקברן: שר הפנים ישראל רוקח.

כשנשאלה אישיות ממשלתית חשובה ליציאת נסיעתה של **גולדה מאירסון** לצרפת האזנים, השיב: „היא בלוא הכי זקוקה לנתוח כיס המרה. ניתוח שכדאי לבצעו בארצות-הברית. הממשלה מעונינת לחסוך בהוצאות.“

את מלאכת הפרסומת האמריקאית מיהר ללמוד המלחין **שמואל פרשקו**, מעובדי קול ישראל, השווה עתה בארצות הברית. אדם שחזר מניו-יורק הביא עמו כרטיס ביד קור הגושא את הכתובת: שמואל פ. פרשקו, מנהל המוסיקה בקול ישראל. הכרטיס הובא כמתנה לקראל **סלומון**, המנהל המוסיקלי האמיתי של שירת השידור.

רב סוף **צבי בוררשק**, מנהל גלי צה"ל, שחזר מביקור רשמי באנגליה, ארצות הברית וקנדה, הוזמן לבקר בפנטגון, המסכיל האמריקאי. נגד רשמי בדרגת קורפורל, בא להיטיעו במכונת פורד מפוארת. כששוחחו ביניהם לפנטגון סיפר כי הוא גר במרחק שני תיים מחשינגטון, שאלו בודרשק אם הוא מקבל בערב את המכונת כדי לחזור לביתו. אמר הנגד: „מה, אני אסע בפורד עלוב, לי יש קדיק פרטי.“

ימים חרשים

מפיק הסרטים הבריטי **ג. ארתור רנק** הכריז, בפתיחת הישיבה השנתית של עובדי ההסרטה בבריטניה: „חקופת הסרטים הודי ממדיים חלפה בלבי שוב.“

הכריז שחקן הקולנוע ההוליוודי **גארי קופר**, הידוע בנשיותיו הימביות, כאשר עלון אנטי-קומוניסטי האשים אותו בסלחנות כלפי חבריו למקצוע בעלי נטיות פרו-סובייטיות, כביכול: „אין מלים בפי!“

שחקנית אחרת, **ריטה היורט**, שסרטה השני מאז נפרדה מעלי האף, שלוותיה, הולך ונשלם, נשאלה עליידי עתונאי: „מה דעתך השקנה על ריקוד שבעה הצעפים שלך בסרט?“ תשובתה: „בסוף ריקוד נשאר רק צעיף אחד — האיץ זה עולה.“

בבירת הקולנוע המרחבי, קהיר, נתפרסמה ידיעה שונה. מאז העלילו כמה אנשים על לילה **כוראד**, השחקנית היהודיה שאת אסלמה, כי תרמה כסף לטובת ישראל, נהגת השחקנית לשאת אתה תיק מיוחד. בחיק: תעודה מהליויה **מוחמד נגיב** כי לילה לא תרמה כסף, הנה מצריה טובה ונאמנה.

* אשר חלקים ממנו הוסרטו, לפני כמה חודשים, בארץ, אשר בה מתחזקת השליטה.

נוהג חברתי

תוך כדי מילוי תפקידיו הראשונים בלשכתו החדשה (ראה במדינה) זכה הנשיא **יצחק בן-צבי**, גם להזמנה פורמלית לארוחת צהריים. המזמינה: אשתו, **רחל ינאית-בן-צבי**, שהמזינה רשמית את אורחיה בעלה, נשיא ארגון בני ברית, **פרנק גורדמן**, ומלחינו לארוחת צהריים, לא פסחה גם על בעלה, הושיטה לו יד, הושיטה: „גם אתה מזומן כמוכן, חביבי.“

ראש עיריית ירושלים **יצחק קריב** היה ברך מאד בהענותו להזמנת שונות. השתתף בפתיחת חנות ובה מתקן גביקת דיוקם של שעונים, לא הופיע לדצגת הבכורה של מיאטרון אהל, העיר הזאת ולפתיחת ועידת עובדי המדינה, אמר קריב: „זאת לא הודי מנולי, בעת פתיחת ועידת עובדי המדינה הייתי עסוק בשוב הכסוף עם עובדי העירייה.“

כים, הוא שלח יחידה צבאית, הכריז על אחד מאנשיו כאמיר אל-בוריימה. האמיר החדש החל מיד מציע לכל דיכפין את נתינת ערב הסעודית, בצורת דרכון חדש ויפה. יחד עם זה, טענו הבריטים, הציע המישכ-נוע של 50 דולר לכל מתאזרת.

השולטן של מוסקאט שלח מיד אולימפיטם לשכנו הגדול: לחדול ממעשי החתייה שלו. אל-סעודי רק הגביר את יחידת המשמר באל-בוריימה. השולטן שיגר פניה רשמית לממלכת בריטניה, ביקש את התערבותה הימ-לומטית. יחד עם זאת נשלפה חרב המלחמה. יחידה מוגברת של הצבא המוסקאטי (תחת פיקוד בריטי) נשלחה לאזור המריבה. כעבור שבועות אחדים אירעה התנגשות מוגינת.

תוכניות האמריקאים. האנגלים, ששפרו כל הזמן על עמדה נייטרלית כביכול, התערבו, גרמו לחתימת חוזה בין מוסקאט

מבעד מסך החול

יגם לנו יש אינטרסים!

כפי שקרה לא פעם, שונ מרחו השבוע שמועות על הסדר של שלום קרוב בין הערבים לישראל. כמקובל בכל פעם קודמת נשען מיד ההכחשות: הליגה לא תזון בביעה זו כמושבה הקרוב, שום מעצמה זרה לא הציעה לתחקר, ביקורו של דאלאס במצרים יהיה קשור רק בבעית הסואץ.

הליחה מוחמד נגיב אף פירסם הודעה רשמית כי כל עוד נתונה דאגתו להשגת הפינוי הבריטי, אין הוא מתעניין בשאלת השלום עם ישראל. אחרי הפינוי, הכריז, יפנה את דאגתו לשאלה זאת.

הנפגעות האמיתיות מהצהורה זו היו שאר חברות הליגה הערבית, ביחוד סוריה, הירדן, עיראק, הלבנון. הצעות המערב ללכודן בארגון משותף נראות להן כהזמנות מצרי יגת לסחוס כל מיני הנחות חיתורים — גם בשאלת ארץ-ישראל. יחסו של נגיב, הנותן עדיפות לפתרון בעית הסואץ על כל שאר בעיות העולם הערבי, לא מצא חן בעינין.

„אננם מצרים היא הארץ הערבית הראשונה, כתב אל-חיאית הבירווי. „אולם עליה גם לכוור כי אין היא הארץ הערבית היחידה. גם לנו יש אינטרסים משלנו.“

סעודיה

חרב במדבר

עד לפני שבוע חודשים היתה בוריימה נוהימבר שלו ורוגע, בקיבונו החוף המזרחי של צהיאי הערבי, הבעלות על המקום לא היתה ברורה, היו ויכוח אם הגוקרה המוריקה שיכת לשייך של אבו דהבי או לשולטן של מוסקאט. אך מאחר ששני השליטים הנכבדים היו קשורים, בחוזה אחד עם הבריטים, לא היה הויכוח חשוב ביותר.

לפי חוזה שנחתם בשנת 1820 הטילה בריטניה חסות על שבע מדינות קטנות (כולל אבו דהבי ומוסקאט), מאחר שאבה למגור קיום של של שודדים ששרצו לאורך החוף. מאז נחתם חוזה נוסף, המוסר את גינהל יחסי-החוף של שבע המדינות ביד בריטניה. ההסכם נראה כצעד סווימלי בלבי, מאחר שקשה היה לכנות את יחסי השליטים המקרמיים עם השבטים השכנים בשם המפואר של יחסי-חוף.

מאז השתנו עובדות החיים במרחב המדברי, תושבי החוף העלובים חדלו מלעסוק בעיסוקיהם המסורתיים — דליית מציגים, גידול גמלים ושוד בועיר אנפין — כי נתיגלקור הכנסה הרבה יותר משתלם: נפט. שבע המדינות גילו פתאום כי ישבו על ים עצום של הובח השחור הסמיך.

דרכון ודמי-שכנוץ. שכנתו הגדולה של שבע המדינות, ממלכת ערב הסעודית, אף היא התעשרה מנפט. אלא שלא כווג מתן, קיבלה את עושרה וזולארים מחברת אראמקו האמריקאית. מדינות החוף המערבי היו קשורות לחברה אנגלית.

בשנת 1949 דרש פתאום עבד אל-עזיז אל-סעודי, מלך ערב, את אוור אל-בוריימה, עד לחוף. לפי אגדות הברואים, טען, השתרעה פעם ממלכת הבית הסעודי עד לאזור זה, על כן חיבת האזור לחזור לסעודיה. הישליטים המקומיים, כמוכן, סירבו. אך אל-סעודי, בטוח בכוח הזולארים והחברי האמריקאית, לא הסתפק בתשיבה השיי

אלוף דיין, רות דיין, ח-כ דיין לא זה, השני

בעל תנות השעונים, עולה חדש, ביקש ממני להקדיש לו חמש דקות, וזאת עשיתי ואעשה למען כל עולה אחר שאוכל לעזור לו בדרך זו.“

טעות עתונאים

כשבקרה העתונאית **גיאון קומיי**, רעיתו של מיכאל קומיי ממשרד החוף, נחמת שדה בוקר הראו לה מיכל מים טבעי גדול, כש שאלה לשם מה נועד המיכל, השיב מלחה בלי דסוס: „לגידול תנינים.“ גיאון קומיי, רשמה את האיפורמציה בפנסקה.

כשהביאה העתונות את הידיעה כי חיכ מפאיי **שמואל דיין** הגיש תביעה משפטית נגד בנו, אלוף **מושח דיין** על סכסוך בקשר לרכוש קרקעי, התפלאו מקורבי הימשפחה שידעו על ריחכים הטובים בין השנים, אכן, למחרת הוקדשה הידיעה: הנתבע הוא בן דורו של האלוף, והנתבע אחיו של חבר הכנסת, שהיה עסוק בהוצאת ספר זכרונותיו, בימי חזון ומצור.

לאחר שבאספת אגודת דעתונאים קבל איש

וסעודיה, לפיו התחייבו שני הודים לא לנקוט בשום פעולה נוספת, להקפיא את הימצב עד אשר יושג הסכם סופי.

עתה הודיע אל-סעודי כי הוא דורש למצוא פתרון מדי — אחרת יפנה לפורום בינלאומי. הצעתו: לערוך משאל-עם בין תושבי אל-בוריימה, לקבוע למי הם רוצים להשייך. המוסקאטים סירבו: הם חוששים ש מספר מחויקי הדרכון הסעודי ישפיע לרעתם. אילו היה זה רק סיכסוך גבולות רגיל לא היו האנגלים מתעניינים בו במיוחד. אולם המדובר הוא בסיכסוך על שדות נפט עשירים והאנגלים בטוחים שאלי-סעודי אינו עושה אלא את רצון אראמקו הממשלת עשרות מיליגים לקופותיו מדי חודש.

כתב ניו סטייטסמן אנד ניישן, השבועון הלונדוני רבי-ההשפעה: החברה האמריקאית חטעה שהיא תלויה ברצונו הטוב של המלך אל-סעודי ושהיא חייבת לתמוך בדרישתו. על העובדה שדרישותיו של המלך ותוכניתו תיה של החברה לדחף את רגלי חברת הנפט האנגלית ולקבל מוצא לצנור הנפט שלה אל החוף המערבי, מודעה, לא תאמר אראמקו, כמוכן, אף מלה.

ומיטיבה

